

Puntea suspinelor

vol. 1 *Bumerangul trecutului*

Copyright ©2019 Editura Berg

Copyright ©2019 Nieves F. Joy

Toate drepturile rezervate

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JOY, NIEVES F.

Puntea suspinelor / Nieves F. Joy. - București : Berg, 2019

vol.

ISBN 978-606-9036-09-9

Vol. 1. : *Bumerangul trecutului*. - 2019. - ISBN 978-606-9036-10-5

821.111

Redactor: Alexandra Cica (Vera Maxfield)

DTP: Mihaela Sipoș

ISBN: 978-606-9036-09-9

ISBN vol. 1: 978-606-9036-10-5

Editura Berg

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

Nieves F. Joy

PUNTEA SUSPINELOR

Vol. 1

Bumerangul trecutului



2019

CAPITOLUL 1 - TERESA ~

– Mamă, te rog, nu!

Încerc să-mi eliberez mâna din strânsoarea de oțel, dar rămâne implacabilă, ba chiar se încleștează mai rău. Pieptul stă să-mi explodeze și vreau din ce în ce mai mult să țip, s-o lovesc și să pot lăsa la o parte toată educația primită, izbucnind într-o criză fără raționament. Să fac orice și să nu las lacrimile să-mi șiroiască pe obraz, demonstrându-i astfel că sunt la mâna ei.

– Vei face asta, Teresa! E unica variantă! strigă, smucindu-mă mai departe. Un Cadieux iubește, nimic de obiectat, dar există un amănunt pe care se pare că nu l-ai luat în considerare când te-ai tăvălit cu dușmanul, acela că cei de rangul lor iubesc toate femeile, le folosesc și le aruncă când nu mai au nevoie de ele.

Picioarele mi se împleticesc, apoi îmi înțepenesc în loc, dar sunt împinsă cu forță spre ușa pe care nu vreau să intru.

– Nu pot face asta! Nu mă obligă! Am venit la tine să mă ajuti, nu să mă constrângi să avortez! Te rog, ajută-mă să-l păstrez! Ajută-mă să păstrez copilul! Nu pot renunța la el! Chad nu este așa! El nu este ca tatăl lui! Nu este! Mă iubește. Eu am fugit, nu m-a alungat el. Te rog, mamă! Te implor! Măcar acum fii de partea mea!

Se oprește și se întoarce cu fața spre mine, însă chipul ei de porțelan scump nu poartă nicio urmă de compasiune pentru

mine, pentru copilul ce-mi crește în pântec și pentru situația în care am picat din prea multă iubire.

– Ce crezi că se va întâmpla când va afla tatăl tău, Teresa? Ce crezi că va face Chad când o să-i spui de sarcină? O să se căsătorească cu tine? O să-și renege familia și o să uite de moștenirea care-i asigură un trai fără bătaie de cap? O să-și înfrunte tatăl? Nici gând, scumpo! Nici măcar nu-și mai amintește de tine! Nici măcar nu te-a căutat! Dacă nu faci asta, viața ta e ruinată. Toată imaginea noastră, tot ce m-am chinuit să clădesc, tot efortul meu se va duce pe apa sâmbetei și vom fi motivul de amuzament al tuturor. Fii realistă o dată în viață!

Ceva din mine știe că totul e în zadar. Nu te pui cu Amanda Hamilton. Nu-i calci imaginea ghețarului în picioare și rămâi în viață, fără răni profunde. Nu te opui ordinelor ei, deoarece, deși în aparență Jordan Hamilton conduce imperiul hotelier Hamilton, ea este cea care ține frâiele, conducându-l cu o mână de fier, din umbră, înăbușindu-și orice strop de sentimentalism și trecând peste oricine ca să-și atingă idealul de a fi cei mai cunoscuți, cei mai bine cotați și primii în fruntea clasamentului ierarhic, care e mai ceva decât Biblia.

Îmi pun mâinile pe stomac, simțind un nou val de greață, și strâng din dinți. Cum să ies de aici? De ce m-am întors? De ce i-am cerut ajutorul? Am fost dispărută șase săptămâni. Au trecut tot atâtea de când nu l-am văzut pe Chad. Multe se schimbă într-un timp atât de lung. I-a fost dor de mine? Se gândește încă la mine? Mai e valabil jurământul lui că va opri pământul în loc pentru mine și că va face ca dragostea noastră să nu fie spulberată de războiul dintre familiile noastre? Până nu sunt sigură, nu iau nicio hotărâre. Nu concep așa ceva.

– N-o voi face! scutur din cap, cu umbra clădirii din spatele nostru acoperindu-mi nesiguranța care îmi traversează spinetătoarele tot trupul.

– Îi vrei plodul atât de mult, Teresa? Ești cea mai mare naivă! El deja este cu altcineva. Și-a anunțat logodna acum două zile, cu una aleasă de familia lui. Una potrivită pentru nasul lor de snobi parveniți! Trezește-te la realitate, fetițo! Visând la cai verzi pe pereți, nu faci decât să-ți alimentezi iluzia că ai însemnat ceva pentru el și exact asta și este, o iluzie tâmpită creată de o copilă fără judecată.

– Nu te cred! țip, cu inima bătându-mi puternic. Chad nu m-ar înșela! Trebuie să vorbesc cu el!

– Poftim! Convinge-te! își scoate telefonul și îmi arată ecranul. Nici chiar tu nu poți ignora dovezile reale! Pentru că ele există! Nu sunt fabricate de mine!

Simt un gol imens în stomac când văd ce-mi arată, durerea provocată de încercarea de a-mi stăpâni lacrimile făcându-mă să mă încordez. De-abia mai pot să respir văzând poza – cel pentru care îmi pun gaj sufletul îi zâmbește unei blonde ce pare așa de îndrăgostită de el, că-mi mărește nodul din gât până la a fi, instantaneu, o minge de fotbal.

– Chiar i-ai crezut minciunile, nu-i așa? Tu chiar ai crezut în vorbele lui! Nu ești naivă, ești o proastă îmbrobodită! Doar o alta, fata mea!

– Trebuie să vorbesc cu el! bolborosesc.

Își vâra telefonul în geanta supradimensionată și-și strânge degetele cu manichiură perfectă în pumni, țuguindu-și buzele boite în roșu strident.

– Te-a dus vreodată la reședința lui? Ați ieșit vreodată în public amândoi? V-ați întâlnit și-n altă parte decât în hoteluri de categoria a treia? Nu-mi răspunde, căci știu. Tu cu gura ta mi-ai destăinuit-o! Nu, la toate întrebările! Te-a folosit, Teresa! Recunoaște odată! Cerule bun! Câtă inconștientă zace în tine! Auzi, să se ducă la el! De parcă ai putea trece de porțile lor!

– Minți! Mă apropii de ea, simțind cumplit de dur agonia mușchilor mei contractați. Mă iubește. Știu că mă iubește. Logodna asta e de fațadă! Știu că așa e!

– În cazul ăsta, felicitări și bine ai venit pe tărâmul unde toate femeile sunt idioate! Își aruncă brațele în aer, enervată. Toate am trecut prin asta, numai că pentru tine nu e prea târziu să schimbi ceva. Intră și nu lăsa un alt bărbat să-ți bată joc de familia noastră. Fă ce-i corect și continuă-ți viața, Teresa. El nu te vrea. Dacă te-ar fi vrut, ar fi întors pământul cu fundul în sus. Cum eu ți-am dat de urmă, așa putea s-o facă și el, doar că nu l-a interesat, fraiero! Curaj! Eu sunt aici, cu tine! Îmi deschide ușa să intru, privindu-mă drept în ochi. E șansa ta! N-o irosi!

– Nu! rămân pe poziții, protejându-mi abdomenul de încruntătura ei. E copilul meu. E nepotul tău... Cum poți fi așa de nepăsătoare?

– Atunci, poate ce-ți voi zice te va face să te răzgândești. Tu și Chad...

N-o mai aud. Nu vreau. Vocea îi e un vortex care mă scufundă în cea mai adâncă beznă, cu fiecare breșă pe care-o fac cuvintele ei în scutul pe care mi l-am ridicat în fața tuturor obstacolelor ce-au stat între mine și prima mea iubire adevărată. O beznă din care nu voi mai ieși niciodată mă cuprinde, dizolvându-mă ca ființă, împietrindu-mă. O beznă unde sunt condamnată. Una în care păcatul meu e capital. În care voi fi mereu singură și ostracizată, deoarece la ființa care se zbate să trăiască în pântecul meu eu nu renunț, chiar de-aș arde în focul iadului.

– Doamnă, nu se poate înainta. Avem în față cel mai mare blocaj din istoria Bostonului și rămân la părerea că ar trebui să ajungeți la un spital, nu la adresa pe care mi-ați indicat-o.

Clipesc, trezită brusc din amintiri de vocea șoferului de taxi, și-i surprind privirea îngrijorată în oglinda retrovizoare, ochii mei sticlind febrili, fața arătând ca a unui cadavru în descompunere. Îmi apăs abdomenul traversat de încă o contracție, scâncesc la durerile nașterii apropiate și expir profund.

– Vă plătesc dublu doar pentru cursă, nu pentru sfaturi! În niciun caz n-o să nasc în mașina dumneavoastră, dacă de asta vă temeți! mârâi printre dinți.

– Cu regret vă spun că și dacă m-ați plăti în lingouri, tot nu vom putea ajunge nicăieri. Suntem blocați! Ploaia a dat peste cap tot traficul, iar pana asta de curent pică exact ca nuca în perete. Uitați-vă și dumneavoastră! gesticulează spre geamurile aburite.

De afară se aud claxoane nervoase, în față sunt mașini cu stopurile aprinse, pe plafon ploaia răpăie în rafale furioase, de parcă toate ar complota contra mea. Scotocesc în geantă, scot o bancnotă oarecare, i-o arunc peste scaun și cobor în furtuna de afară, ignorând strigătele lui.

Amintirile vin după mine, dar eu gonesc mai iute ca ele, impulsionată de dorința de a ajunge unde mi-am propus, înainte ca rodul iubirii mele murdare să vadă lumina zilei. Părul, tenișii și hainele mi se îmbibă de apă rece, picioarele îmi ascultă ordinele mintale și, prin perdeaua compactă, merg înainte, ținându-mi mâinile căuș sub burta care se zvârcolește. Încă o contracție. Mă sprijin cu capul de un stâlp și execut, din aduceri aminte, respirațiile calmante. Sunt la zece minute și se îndesesc. Nu mai am mult. În depărtare, se întrezăresc luminile unui turn de locuințe, deci nu tot orașul suferă de lipsa curentului. Toți oamenii care aleargă să se adăpostească trec pe lângă mine, fără să le pese că mă lovesc. Și de ce

le-ar păsa de o nebună care e pe punctul de a naște și, în loc să fie la adăpost, cutreieră orașul în căutare de himere?

Nu știu cum ajung la liftul imobilului, cum urc în el sub privirea scrutătoare a portarului, cum apăs numărul etajului și cum găsesc răbdarea să aștept ca hardughia de fier să urce cu o lentoare stresantă. Moleșită de căldură, îmi scot din geanta de pe umăr un pix, îmi prind părul într-un coc și-nfig obiectul în șuvițele din care se scurge apa ca dintr-un robinet. Mă încovoi de la o altă contracție care îmi ia respirația o secundă, iar când ușile se deschid cu un clinchet, îmi compun o mimică mult mai calmă decât simt în interior și-naintez spre apartamentul cu numărul imprimat în minte ca un crez. Degetul mi se lipește pe sonerie. O voce gingașă îmi cere să eliberez monstrul care răsună ca o alarmă de incendiu, dar, când lumina din cameră poposește pe mine, îngheț. Sunt prinsă, captivă în niște ochi măriți de mirare, de culoarea jadului, dar parcurgând cu privirea în jos, nimic din ce văd nu-mi mai ajută creierul să funcționeze. Ochii mei sfâșie silueta perfectă, acoperită de un prosop de baie, cu pielea încă umedă, cu forme nealterate de o sarcină, cum sunt ale mele, forme care ar înnebuni orice bărbat sănătos, și nu ca ale mele, deformate, la care până și eu vomit când le văd în oglindă.

– Căutați pe cineva? susură blondina Barbie, uitându-se peste umărul meu nedumerită. Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu! scrâșnesc din dinți și-mi înghit vorbele de ocară, pe care mi le-aș consuma degeaba. Am greșit adresa. Mă scuzați!

Cât pot de demnă, mă rotesc pe călcâie și, cu toate că pășesc cât pot de atent, simt cum mă preling în jos, cum

ochii mi se împăienjenesc și mor cu totul, fără nicio șansă de salvare, fără niciun colac care să mă mențină la suprafața unei mări în care îmi voi găsi sfârșitul. Simt cum visurile mele nu-și mai găsesc rostul. Cum toate deciziile pe care le-am luat înainte și după Chad au fost atât de greșite... Cum în fața monstruoșității cu care mă confrunt, voi fi mereu singură. Cum totul explodează în mine într-un zbucium fără precedent, căci eu am sperat într-o altă rezolvare, numai că Chad a rezolvat-o înaintea mea, în stilul lui, mergând mai departe. Eu am acceptat oprirea pământului, doar că el l-a oprit numai și numai pentru mine. Mama mea a avut dreptate, ca întotdeauna. El e bine mersi, logodit și fericit, împăcat cu sine și uitând de mine, iar eu am trăit nouă luni agățată într-un trecut care n-a fost despre noi doi niciodată și nici nu va fi vreodată. El și-a găsit păpușa bună de arătat tuturor, femeia pe care familia lui a acceptat-o, provenind din același mediu infect de baștani ahțiați după avere. Eu am fost doar cretina care s-a crezut mai importantă decât toate bunurile materiale.

Acum sunt din nou sub mantia ploii, merg alene pe marginea drumului, chiar dacă mașinile claxonează puternic și primesc comentarii răutăcioase. Aud vag cum șoferii țipă la mine, numindu-mă nebună, dar nu-i bag în seamă. Nu mă opresc nicio clipă din drumul meu și nu privesc înapoi. N-are să vină nimeni după mine, dar cumva, în străfundul sufletului, îmi doresc asta. Îmi doresc ca Chad să alerge după mine, să mă prindă în brațele lui sigure, să mă adăpostească și să mă încălzească. Să-mi zâmbească și să mă asigure că totul va fi din nou bine mâine, sau peste alte zile, sau peste mai mult timp, oricât. Îmi doresc să-l văd zbatându-se să mă recâștige,

Respect pentru oameni și cărți

să fie posibilă iubirea noastră. Numai că n-are de unde să știe că am fost la ușa lui.

Pe strada întunecată sunt doar mașinile care mă stropesc în trecerea lor. Mă opresc epuizată de cantitatea de apă ce-mi îngreunează hainele, de contractiile care sunt la intervale de minute prea scurte. Abandonez geanta, îmi sprijin mâinile de balustrada podului pe care am ajuns involuntar și privesc în jos la valurile agitate ce creează o spumă intensă, îmbietoare. Inhalez frigul din jur cu un horcăit și îmbrățișez din ochi, pentru ultima oară, cerul învolburat ce dă impresia că, din moment în moment, se va despica în două. Escaladez balustrada, zâmbind vântului care-mi răvășește părul. Șoptesc un adio fără pic de regret, îmi deschid brațele larg, închid ochii, chemând iertarea divină, alungând totodată din minte repulsia pentru gestul meu, și-mi iau zborul spre o altă lume mai îngăduitoare. Undeva unde nu voi mai fi la mâna destinului necruțător.

Doar... zbor și mă calmez. E bine. Abia acum mi-e bine, după ce multă vreme n-am știut ce vreau

CAPITOLUL 2 - TERESA -

Durerea e tot mai înfiorătoare. Îmi eviscerează toate organele. E localizată undeva și totodată pretutindeni. Trupul îmi tremură incontrollabil, spasmele sunt din ce în ce mai puternice, transpirația din ce în ce mai rece, mai umedă, mai năclăioasă, bătaile inimii mai alerte și pașii tot mai încetiniți. Luminile din jur se deformează, umbrele sunt aproape să mă înghită, vocile ce urlă în capul meu sunt tot mai răsunătoare și alerte. Știu că dacă mă voi opri, voi fi moartă. E totul gri. Sau negru. Sau ambele deodată. Sunt aproape. Prea aproape ca să nu rezist. Încă o dată. O dată și ultima.

Mi-e foame, sau poate e tot o iluzie. Mi se face tot mai foame, o foamete animalică, de parcă aș avea o gaură în stomac care crește tot mai mult, până ce am impresia că ar putea să-mi înghită ficatul și cine știe ce se mai ascunde pe după pielea pieptului și a pântecului, a organelor neafectate.

Mi-e sete. Ceea ce înseamnă disperare. Ultimul stadiu. Aș face orice pentru o gură de apă. Gura mi se preschimbă în deșert, uscată și nisipoasă și pustie, cu buzele care sunt deja crăpate, usturându-mă mai mult, de parcă în loc să dau cu salivă peste ele, dau cu oțet.

Mă împiedic. La doi pași de grupul pe care îl zăresc, din ungherul unde m-am oprit să-mi trag sufletul, picioarele îmi refuză încăpățânate înaintarea, de parcă ar ști pericolul care mă paște odată ajunsă acolo. De parcă ar putea să se împotrivească inevitabilului. Strig stins și mă preling. În patru labe mă târăsc până la picioarele liderului și-l trag de turul unui crac, degetele încleștându-mi-se până nu le mai simt ale mele, ci ale lui.

– Ajută-mă! Simon, ajută-mă!

– Pleacă, Teresa! Își scutură piciorul. Nu mai vreau bebele! Ultima oară, puțoiul ăla a venit după tine! Te-a căutat și mi-am luat-o-n freză! Pleacă! Nu-ți mai dau nimic!

– Puțin! Cât vrei tu... Nu mă poți lăsa acum... Mor..., șoptesc cu vocea moale, mult prea moale. Doar acum..., pun mai multă forță în ea.

Cei din grup râd umilitor. Râd de mine, de fapt, de epava care sunt. O patetică ființă rugându-se pentru droguri ca să poată trăi. E unicul mod în care lumea nu mai e ternă. Singura cale să evaderez din realitate și să zbor neîngrădită de nimic. O viață în nesimțire e mult mai grozavă decât nopțile când sunt în ghearele coșmarurilor pe care le evit cât pot și cum pot.

– Te rog Simon! insist, isterică. Îți dau orice vrei! O să-ți plătesc...

– Nu mă mai îmbunezi cu baliverne! se răstește tăios. N-ai bani nici să treci strada! mă împinge cu piciorul și mă rostogolesc pe spate. Îmi datorezi o mie pentru tranșa trecută. Nu-ți mai dau! Nimic nu e gratis și tu tot revii cu mâinile goale și-mi ruinezi afacerile! Mi s-a dus vestea că sunt păsuitor și asta doar că ți-am întins o mână de ajutor când ți-a ars buza! Roiu', pacoste!

– Ia-mi ce vrei! Trebuie să fie ceva! bolborosesc, simțind pământul rotindu-se tot mai amețitor.

– Poate ar fi ceva, dacă ai arăta omenеște! Dar ești o scoabă! Doar pielea îți mai ține oasele și nici cu cearcaful pe față nu te-aș fute! Nu-mi trebuie marfă alterată, dacă trupul voiai să ți-l scoți la mezat!

– Aș putea să te mulțumesc altfel! îl fixează cu lascivitate, suflându-mi o șuviță, dar ridică din umeri pasiv.

– Ai putea, dar nu vreau! Îmi provoci doar scârbă! Nu-mi plac cadavrele ambulante! Din astea găsesc pe toate drumurile și fără complicații! Pfui! Piei, Satană!

– Dar eu o vreau, Simon! Vreau eu ce are de vânzare! glăsui un tip solid din grup, ieșind la lumină. Îți dau rația mea pe seara asta, draguț!

Are o expresie stranie, flămândă, bărbatul chipeș care mi se postează în față. Privirea lui violetă călătorește în jos pe trupul meu chircit, de la părul slinos care-mi acoperă jumătate din față, la hanoracul rupt pe alocuri, la pieptul meu parțial dezgolit de maioul de sub el, la picioarele zdrelite, la triumghiul care îmi pulsează sub ochii ardenti și foametea explodează în mine, într-un caleidoscop multicolor, organismul anticipând o doză și o partidă de sex fierbinte. Îi ating vârful bocancilor, mă susțin de el, ridicându-mă languros, și-mi presez tot corpul stinghie peste al lui. Îi pipăi fermoarul și-i strâng biluțele până gura lui, mirosind a tutun și mentă, mă atacă, mușcându-mi buza de jos. Un gust metalic îmi scaldă limba și adâncesc sărutul, descheindu-i în același timp fermoarul blugilor. Materialul bumbăcos zvâcnește sub mâna mea, piciorul mi se încovrigă pe talia lui și mă simt energizată de geamătul lui care-mi umple gâtul. Mă delectez cu plăcerea supremă pe care mi-o oferă dominația corpului meu asupra lui, căci